

af 6te April 1855 for alle andre Ublaar er anordnet — og ikke ved en Forhøielse af det nu lovbestedte Maximum for den bundne Rente, navnlig til 6 pCt., som den nu for Bevillingsmyndighedens Udøvelse gjældende Grændse, har man ikke kunnet ansee tvivlsomt. Der er vistnok aldeles ingen Grund til at antage, at den Rente, som i Almindelighed tilbydes og fordres af Laan i faste Eiendomme, vil naae op til, endfjølge overstige 6 pCt.; men der vil dog kunne forekomme Tilfælde, hvor den Sikkerhed, som Laantageren kan hve, er saa ringe, og den Fordeel, som Laanet kan bringe ham, saa betydelig, at der er Grund for ham til at tilbyde, og ingen Ubillighed fra Laangiverens Side i at forbre og modtage en høiere Rente. Hertil kommer, at en blot Forhøielse af Rentefoden ikke principielt vilde indeholde en Erkjendelse af det Urigtige i Lovgivningens Indgriben i dette Forhold, og endelig maa man formene, at det ogsaa af praktiske Hensyn er langt tilraadeligere for Lovgivningen aldeles at frigjøre Rentefoden og derved tiltræde den Erkjendelse, at Renten alene kan bestemmes af Conjunctionerne, end at forhøje den bestaaende lovbundne Rentefod og derved ligesom at antyde, at det foreskrevne høiere Maximum i og for sig kunde ansees som en passende Rente.

Ministeriet har saaledes ikke kunnet tage i Betænkning at fremkomme med det foreliggende Forslag til Lov, hvorved Rentefoden frigjøres for Ublaar i faste Eiendomme, og det saa meget mindre som man ikke kan dele den Formening, at Foranstaltningen ikke vil kunne gjenføres uden at medføre høist fordærvelige Følger for Eiendomsbesidderne.

En af de Grunde, som i saa Henseende med særdeles Styrke er blevet fremhævet, har været, at Bevægelsen mod den høiere Rente hidtil væsentlig har indskrænket sig til Ublaar fra Private, og at saaledes navnlig den store Hovedmasse af Prioritetslaan, som bestaae i offentlige Stiftelsers og Amtyndiges Midler, fremdeles ere komne Eiendomsbesidderne tilgode mod den lovbestedte Rente. Dette er nu vistnok ogsaa Tilfældet, men deels turde det vel

være et Spørgsmaal, om Regjeringen selv under den nu bestaaende Lovgivning vilde kunne forsvare at forholde de nævnte Midler at benytte Conjunctionerne, saafremt disse skulde lede til, at en høiere Rente end 4 pCt. factist maatte ansees som det aldeles Ordinaire for Ublaar af Private, deels er der formeentlig ikke Grund til at antage, at Rentefodens Frigivelse umiddelbart skulde medføre en saadan Bevægelse paa Pengemarkedet, at der for disse Midlers Bedkommende, hvis Anbringelse paa de allerbedste Sikkerheder er af saa overveieende Betydning, skulde være Anledning til at forbre og Veilighed til at erholde en høiere Rente end 4 pCt. Da imidlertid Frygten for Følgerne af Rentefodens Frigjørelse nu engang er tilstede, og da det jo ei heller lader sig henvægte, at Overgangen fra den nu bestaaende Tilstand til en fuldstændig Frigivelse af Rentefoden saavel for de private Capitaler som for de ommeldte og andre offentlige Midler, naar Frigivelsen i det Hele indtrædte paa eengang, mulig vilde kunne medføre en øieblikkelig større Bevægelse paa Pengemarkedet end ønskeligt, er det ved det foreliggende Lovudkast foreslaaet, at den frie Rentefod for Ublaar i faste Eiendomme af Statsinstituters Midler, Fideicommisscapitaler, offentlige Stiftelsers og Oberformynderimidler først skal indtræde efter Forløbet af 10 Aar fra den eventuelle Lovs Dato. Ligesom det ikke vil kunne have nogen Betænkning fra Statens Side at underkaste sig en saadan temporair Begrænsning af Rentefoden med Hensyn til de den tilhørende Midler, saaledes synes det Offentlige ifølge sin Tilsynsvet uden Ubillighed at kunne anordne en sliq midlertidig Indskrænkning for de øvrige ommeldte Midlers Bedkommende, medens det formeentlig tør antages, at en Bestemmelse, som den herommeldte, væsentligt vil bidrage til at hidføre en jevn og rolig Udvikling af Forholdene. Ikke blot vil nemlig den store Capitalmasse, som bestaaer af bemeldte Midler, under den første Overgangsperiode fra den bundne til den ubundne Rentefod, hvor Bevægelsen befrøgtes at ville vise sig stærkest, fremdeles staae til Eiendomsbesiddernes Raadighed mod den sædvanlige Rente af 4 pCt., og det med saa meget større Sikkerhed, som